

sig og efter det røde Silkeflag med det hvide Kors, som deres forreste Fløjmand bar højt løftet i stærke Hænder.

„Hvem er det?“ spurgte Tilskuerne, som stod i to tætte Mure paa Togets Vej, og en enkelt Røst svarede selvtillidsfuldt: „Det er Bolivia.“ Men næste Dag, da det store Gymnastikstævne havde haft sin Opvisning, da vidste alle, at disse ranke og smidige blonde Kvinder, som under Øvelserne havde samlet Tilskuerne tættere om sig end noget andet Hold, det var: „Les Danoise“, og Flaget med de skønne Farver og de mange Sølvplader op ad Stangen, det var de danskes Flag, som 12 unge Kvinder fra Dansk Kvinde Gymnastikforening i København under Ledelse af deres Formand, Frk. Magdalene Paul-Petersen var komne for at føre til ny Hæder og nye Sejre paa Frankrigs Jord.

Det er Angsten for den stadig tiltagende Affolkning, som i Frankrig har kaldt Kvindegymnastiken til Live. Løsenet er i de sidste Aar blevet: „Unge, stærke Mødre for vore Børn.“ Legemskulturen i Frankrig har for Kvindernes Vedkommende været ganske forsømt. Nationens Fremtid beror paa, at man opretter det forsømte.

Denne Erkendelse, som ogsaa Deauvilles Præfekt gav Udtryk overfor det danske Holds Leder, har givet Stødet til Dannelsen af det franske Kvinde-Gymnastikforeningsforbund, der i Sommer afholdt sit første Stævne i Deauville. Af udenlandske Kvindegymnastikforeninger var „Dansk Kvinde Gymnastikforening“ den eneste, som gav Møde — en italiensk Forening var anmeldt, men udeblev — og Stævnet blev fra først til sidst en Triumf, ikke blot for de 12 Repræsentanter fra Danmark, men ogsaa for det System, de demonstrerede, det danske Kvindegymnastiksystem. Efter at Konkurrencen var tilende, og Marseillaisens Toner, istemmede af henved 600 Kvinder- og Barnestemmer, var forstummede, blev det danske Holds Leder kaldt frem for Overpræfekten, som med lydelig Røst udtalte sin Anerkendelse af de danske Kvinders Præstationer, som han sagde, stod højt over, hvad

man var vant til at se i Frankrig, og som de franske Skoler kunde drage en nyttig Lære af. Som et synligt Bevis paa denne Anerkendelse modtog Frk. Paul-Petersen Dagen efter i Præfekturet Stævnets Ærespræmie, en stor Platte i ciseleret Bronze med Republikens Insignier. At denne Udmærkelse maa opfattes som mere end almindelig fransk Høflighed overfor kvindelige Gæster fra en fremmed Nation, faar man et talende Vidnesbyrd om ved at læse ansete sportslige Tidsskrifter som „La Culture Physique“ og „La Santé par les Sports“, der skænker det danske Kvindegymnastikholds Opvisning i Deauville en særlig Omtale og fremhæver som Hovedfortjente ved det danske System, at det udvikler Kvindelegemets Styrke og Behændighed til den største Fuldkommenhed uden at tilsætte noget af den naturlige Ynde og Harmoni, som er Kvindelegemets Ejendommelighed. Det danske Holds Deltagelse i Stævnet blev ikke, som tilsigtet, en Konkurrence — dertil var Udviklingstrinet mellem det danske og de franske Hold for forskelligt — men det blev baade paa Gymnastikens og den plastiske Danses Omraade en Forevisning, som sikkert vil sætte sig Spor i den kvindelige Ungdoms fysiske Opdragelse i Frankrig, den man nu arbejder med Feberhast og Energi paa at indføre ved alle Frankrigs Pigeskoler.

De danske Kvinder har altsaa nu ogsaa deres Normannertog at se tilbage paa, og vi tør haabe, at dette Tog vil have indpræget i Franskmændenes Bevidsthed Billedet af den virkelig sande Københavnerinde, hun, som forener legemlig Kraft og Frigjorthed med naturlig Ynde og Kvindelighed og for evig slettet Mindet om den skabagtige, fjantede Pariserimport, som et af vore Hovedstadsblade længe har bestræbt sig for at faa Offentligheden ude og hjemme til at lyse i Kuld og Køn som vore Dages Københavnerinde; — og vi tør tro, at naar ved det næste kvindelige Idrætsstævne i Frankrig et Hold af ranke, blonde Kvinder gaar taktfast frem i Sektionernes Tog under et rødt og hvidt Flag, løftet højt af stærke Kvindearme,

da vil det lyde fra Tilskuer til Tilskuer paa Togets Vej: „Der er Kvinderne fra Danmark, — der er Københavnerinderne!“

Franskmændene har altsaa nu indset Nødvendigheden af at skaffe Slægten legemlig sunde og vel udviklede Mødre til Nationens Opretholdelse; man maa haabe, at de snart ogsaa vil indse, at det ikke er mindre nødvendigt at skaffe Slægten Mødre, hvis Aandsliv er saa udviklet, at de kan føde og opdrage en aandelig sund og modstandsdygtig Slægt. Ogsaa her kunde Frankrig maaske lære noget af Kvindebevægelsen i Danmark, som har delt sin Opmærksomhed lige imellem den fysiske og aandelige Side af Kvindens Frigørelse.

Men ligesom det har vist sig, at der i Frankrig kun er Jordbund for en Kvindeidræt, som sætter sig til Formaal at gøre Kvinden til Mandens Lige paa Sportens Omraade uden at gøre hende Manden lig, saaledes vil det sikkert ogsaa vise sig, at kun den Kvindebevægelse vil vinde frem der, som i Kampen for social og politisk Ligeberettigelse stræber at hævde og uddybe de Ejendommeligheder, som er Kvindekønnets Særeje.

Næsten en Menneskealder har det kostet at grundlægge en selvstændig Kvindegymnastik herhjemme, en Gymnastik, som indenfor Kvindelighedens Grænser og Former udvikler Kvindelegemet til den højeste Grad af Kraft og Smidighed. Æren herfor tilkommer dog ikke alene den Mand, som er bleven kaldt den danske Kvindegymnastiks Skaber, afdøde Krigsassessor Paul Petersen, men ogsaa den Kvinde, som aabnede hans Øjne for, at her laa en Opgave, som ventede paa at blive løst, — Frk. Anna Hjort. Skønt Frk. Hjort vel egentlig maa nævnes som den, der indførte den svenske Gymnastik her i Landet, idet hun, som omtalt i et tidligere Nummer af Kvinden og Samfundet 1869 oversatte Nycanders Haandbog i svensk Gymnastik paa dansk og efter denne Bog uddannede Privatlærerinder i Gymnastik, der sendtes ud over hele Landet og underviste snart i alle private Pigeskoler, saa indsaa hun dog snart Nødvendigheden af at „feminisere“ Øvelserne og